

efter yttrade han lugnt, i det han lade armarne i kors öfver bröstet, med låg, men beslutsam röst: — Döda mig, herre!

Herr Barbier bortkastade bössan och räckte slafven sin hand. Ett mildt leende sväfvade på hans läppar. — Gif mig din hand, Loango, — sade han med rörelse. — Du är en trogen och redlig människa och förtjenade att vara en hvit. Jag skall följa ditt råd, utan att vidare yrka, att du skall förråda dina landsmän. Du skall icke bli obelönt. Gå.

Trohjertadt skakade Loango herr Barbiers hand och lemnade rummet, för att gå till sina vanliga göromål. Endast för sin vän Kassango, som nu uppväxt till en ståtlig yngling, meddelade han det hållna samtalet.

En morgon, åtta dagar efter detta samtal, långt innan solen ännu gått upp, stod herr Barbier med de båda negrerne på däck af ett vackert, väl bemannadt och tackladt handelsfartyg, som låg segelfärdigt utanför herr Barbiers besittningar. — Nå, mina vänner, sade han, — hvad kan jag göra för er? Föredragen J att stanna qvar på ön, så vill jag icke hindra er, utan belöna er trogna hjälp. Viljen J följa mig, så skolen J icke längre vara mina slafvar, utan aktade vänner, och aldrig skolen J sakna hvad J behöfven. Besluten er! men glömmen icke, att det skulle vara mig hjertligt kärt, om J icke lemnaden mig.

Kassango och Loango sågo på hvarandra, gripna af en och samma tanke, med blixtrande ögon.

— Herre! — ropade slutligen Loango, — om ni vill fylla måttet af er godhet, så tag oss med er, men låt oss derefter återvända till vårt hemland. Återgif en sörjande moder och fader deras länge saknade och begrätne son. Låt oss gå till Afrika.

— Må så skel! — svarade herr Barbier. — Och på det du må se, Loango, huru mycket jag vet att skatta din tillgifvenhet och redlighet, så skall skeppet först landsätta er i